

Kekkonen elää!

Studio Kekkonen ensimmäiset kymmenen vuotta 2006-2016

Sisällys

- 1 Esipuhe
– Olavi Uusivirta
- 2 Kekkonen tarina tähän asti
– Aaro Sahari
- 6 Kekkonen elää! -videot ja studion blogi
– Julius Mauranen
- 9 Knif Audion ja Kekkonen yhteistyö
– Jonte Knif
- 16 Vernerin Pohjola ja Mikko Raita
– Aaro Sahari
- 18 Riionheimon akustiikkanurkka
– Janne Riionheimo
- 20 Delay Trees ja Julius Mauranen
– Aaro Sahari
- 22 Jaakko Murros ja Kekkonen pulssi
– Julius Mauranen ja Aaro Sahari
- 23 Vesterinen Yhtyeinen
– Aaro Sahari
- 24 Tomi Malmin haastattelu

Kekkonen elää! – Studio Kekkonen ensimmäiset kymmenen vuotta 2006-2016

Studio Kekkonen kymmenvuotishistoriikki

Julkaisija: Studio Kekkonen.

Helsinki: Studio Kekkonen, 2016.

Toimitus ja taitto: Aaro Sahari.

Painettu: Lönnberg Print & Promo, Helsinki.

Kuvatiedot:

Esko Pettay, 2016: ek, sk, 1, 2, 6, 9, 10, 11, 14, 15, 19, 22, 25, tk.

Kekkoslaisten omat kuvat vuosien varrelta: 1, 3, 4, 5, 8, 12, 22.

Takakannen kuvan tapetti: Ritva Kronlund – Paratiisi,

Tapettitehdas Pihlgren ja Ritola Oy, www.tapettitehdas.fi

Muissa tapauksissa kuvaajatieto mainittu kuvatekstissä.

Asiasanat: musiikkiala, äänentallennus, teknologia, historia, yrityshistoriikit, verkostot.

Kiitokset kaikille, jotka auttoivat tämän julkaisun tekemisessä!

Studio Kekkonen

Elimäenkatu 20 A, 2. krs

00510 Helsinki

Lue, kuuntele ja koe lisää:

<http://www.studiokekkonen.com/>

Itse täydellisyyden lailla

Esipuhe

Olavi Uusivirta

► *Kaksi muistoa. Ensimmäisessä ollaan Porvoon Magnusborgissa äänittämässä pohjaallekirjoittaneen ensimmäiselle sooloalbumille. Vuosi on 2003, ja puikoissa liuhulettinen nuorimies Mikko Raita -äänittäjän, miksaajan ja osatuottajan ominaisuudessa. Mutta tarkkaamo on tyhjä. Soittotilan puolelta sen sijaan kuuluu karmivaa mölinää. Mikko kannattelee käsissään sähkökitaraa ja huutaa täyttä kurkkua kitaran sähkömagneettiseen mikrofoniiin. Vaatetus on vähäistä, studiossa on noin 45 astetta lämmintä. Mölinä lakkaa, otto on purkissa. Mikko juoksee tarkkaamon puolelle painamaan spacebaria. Kuunnellaan. Hyväksyvää hykertelyä. ”Kyllä tää on ihan käyttistä.” ”Pitäiskö kokeilla vielä pseudovenäjää?” Merkillepantavaa on, että nyt ei olla äänittämässä Edward Vesalan ja Arto Mellerin psykedeelisprogressiivista runolevyä, vaan monikansallisen levy-yhtiön tuottamaa poplevyä. Music for the masses. Tämä kaikki on toissijaisista. Polte ja pyrkimys on sama: etsiä ja yllättyä.*

Toisessa muistossa ollaan Elimäenkadulla, viiden vuoden leikkisään ikään ehtineessä Studio Kekkosesä. Tekeillä on viides albumi Elvis istuu oikealla. Nyt kaiken vartijana on Juppu Mauranen, Englishman in Helsinki, kuten hänet lukioaikoina opin tuntemaan. Aamupäivän rauhallisen hetken Juppu on käyttänyt autoharppuusuuksiansa äänittämiseen. Nyt studiossa käy trafiikki. Mutta tarkkaamo on tyhjä. Soittotilakin on tyhjä. Sen sijaan studion rappukäytävästä kuuluu triumfaattista trumpetointia. Tuottaja Mauranen miettii mikrofonien sijoittelua. Tarkoituksena on soittaa New Orleans -henkistä swingiä Reeperbahn-kappaleen kollaasiosaan. ”Olin ajatellut että tähän tulisi päällekkäin swingiä ja Kekkosen pikkujouluissa äänitettyä puheensorinaa. Ja lisäksi vielä sampleja erästä Kiki Paun kappaleesta”, Mauranen selostaa. Edelleenkään ei olla äänittämässä Otto Donnerin ja Pentti Saarikosken yläpilvissä liplattelevaa runojazz-häsmäkkää, vaan pop-

piä, musiikkia kiimaisille teineille ja nuorille ahdistuneille aikuisille. Mutta nälkä on sama.

Miksi juuri nämä muistot, nyt kun kädessä on lasi pseudovenäläistä samppanjaa? Siksi, että näihin anekdootteihin kristallisoituvat Studio Kekkosen perimmäiset syntysyyt. Juuri tähän ennakkoluulottomuuteen palautuu Kekkosen eetos. Leikitellä. Tutkiskella. Fiilistellä. Liekitellä. Kyseenalaistaa konventioita. Kaikki on mahdollista, miten tahansa voi tehdä. Siksi Kekkosen uumenissa ovat vuosien saatossa viihtyneet mitä erilaisimmat artistit, esiintyjät ja musiikintekijät pelikentän kaikilta laidoilta, kenkiintuijottelevista surinapoppareista stadionrokkareihin ja eteerisiin elektroperhosiin. Siksi juuri nämä hullunrohkeat herrasmiehet - Mauranen, Raita ja Riionheimo - uskalsivat kymmenen vuotta sitten hypätä kollektiiviseen mielenhäiriöön, jota myös studioyrittämiseksi kutsutaan. Ja juuri siksi Studio Kekkosella on edessään juuri sellainen ”loistava tulevaisuus”, josta J. Karjalainen laulaa. Sellainen, jonka ytimessä sykkii väkevä intohimo ja sammumaton rakkaus hyvin tehtyä musiikkia kohtaan. Kippis seuraavalle vuosikymmenelle! Itse täydellisyyden lailla! ¹

¹ Itse täydellisyys -lausahduksen lanseerasivat Juppu ja herra Uusivirran sekä kekkoslaisten yhteinen ystävä, Soma-yhtyeen ja Kuuskulma-putiikin sielu Vesa Alekski.

Kekkonen elää!

Studio Kekkonen kymmenen vuotta

► Kesäpäivä Vallilassa. Aurinko yltää hennosti keltaiseen huoneeseen pienteollisuus- ja toimistotalojen välistä. Janne Riionheimo tulee heti tervehtimään. ”Otatko kahvia?” hän kysyy jäämättä odottamaan vastaustani. Viereisen tarkkaamon raollaan olevan oven välistä kantautuu oleskeluhuoneeseen sähkökitaraa. Julius Mauranen on työn touhussa Vesterisen yhtyeen uusimman levyn jälkiäänitysten parissa. Jannen vetäytyessä toimistoonsa pianon taakse, hakeudun tilaa halkovaan käytävään. Täällä ovi on suljettu, sillä äänityshuoneessa pauhaavat styrkkarit ja omassa huoneessaan Mikko Raita on hänkin kiireinen fuusiojazz-kappaleen miksauksen parissa. Studio Kekkonen on täynnä ääniä ja elämää.

Satunnaiselle musiikinkuluttajalle studio on helposti mystinen ääniteknologian temppeli. Studio Kekkonen akustisesti tarkkaan harkitut mutta suorien kulmien tyranniaan tottuneelle oudot kulmat, vahvan pehmeä

värimaailma, sekä loungen katseen vangitseva vaneri-aalto virittävät voimallisesti tähän tunnelmaan. Musiikin tekeminen vaatii tietoa ja taitoa – jonkin verran teknologiaakin – mutta sen kokemisen tavoin myös elämyksiä, tunnetta.

Viimeiset kymmenen vuotta toiminut Studio Kekkonen tarjoaa käyttäjilleen näitä kaikkia. Samalla musiikkibisnes on muuttunut globaalin vuorovaikutuksen, saavutettavuuden ja materiaalisuuden kokemuksen murroksen myötä. Kekkoslaiset ovat joutuneet tasapainottelemaan jakamiensa laatuvaatimusten ja hyvin tekemisen sekä pirstaloituvien tuotantobudjettien ja muuttuvien musiikkimakujen välissä. Siksi nyt onkin aika kertoa, miten tämä kaikki tapahtui, ketkä siihen osallistuivat ja mitä se heille merkitsee.

Mikä siis todella on Studio Kekkonen?

Yksin, yhdessä ammattilaisuutta rakentamaan

Kekkosen kolmikon – Jupun, Mikon ja Jannen – tiet yhteisen studion perustamiseen johtavat sarjaan tapahtumia vuosituhanen taitteessa. Teknologinen kehitys oli tällöin alkanut murtaa vanhoja studiotyön rajoja. Uusi ääniteknologian osaajien sukupolvi haki paikkaansa vaikiintuneiden ammattilaisten rinnalle. On tuskin yllättävää, että nämä nuoret tuottajat, äänittäjät, miksaajat ja masteroijat päätyivät tukemaan toisiaan, vetämään toisiaan alalle.

Musiikkiteknologia oli uusi linja Sibelius-Akatemiasa 1990-luvun lopussa. Opetus haki uomiaan, mutta onneksi studiosta löytyi yritteliäälle aikaa. Sieltä Mikko Raidan myös todennäköisesti tuolloin löysi. Hänen opetusohjelmansa keskiössä olivat kaikenlaiset omat projektit ja demotuotannot. Osaamista ja kokemusta kertyi, vaikka opinnot jäivätkin vuosiksi kesken. Mikon yritteliäisyys tuotti myös tulosta, sillä vain parin vuoden opiskelujen jälkeen ovi ammattilaisuuteen aukesi Mannhain stoner-metallin surisevin sävelin.

Mikko demonstroi Ganes-soundtracklevyn äänityksissä mekaanista äänenmuokkausvalintaa. Kuva: Olavi Uusivirta.

Sibiksen käytävillä oli myös luotu uraa ohjanneita ystävyys- ja ammattisuhteita. Yksi näistä oli tekniikan ylioppilas ja sivuaineena musiikkiteknologiaa opiskellut Janne Riionheimo. Hän oli päätenyt opiskelemaan äänittämistä ja miksaamista vuosien demotyöskentelyn innoittamana. Samalla tosin syntyi diplomityö akustikasta. Sibelius-Akatemian studiota ei kuitenkaan voinut käyttää loputtomiin – etenkin kaupalliseen toimintaan. Molemmat kokivat ajan kypsäksi etsiä oma, jaettu työtila.

Julius Mauraselle lapsuuden intensiivinen Bob Dylanin ja Beatlesin kuuntelu kääntyi lopulta vuonna 1999 irtiotoksi Lauttasaaren kotimaisemista ääniteknologian opintojen pariin Liverpool Institute for Performing Arts:in. Mikon tavoin koulun idea tiivistyi loputtomiksi studiossa vietetyiksi tunneiksi. Palattuaan Suomeen vuonna 2003 Juppu otti yhteyttä tähän Studio Kivessä siviilipalvelusaikanaan tapaamaansa kolleegaan ja päätyi näin mukaan Kekkosen kööriin. Nousukiidossa olevien nuorten tuotannon ammattilaisten silmissä alkoi siinnellä jotain järjestyttävämpää. ►►

Janne asentaa mikkikaapeleita rakenteilla olevaan ullakkoasuntoon vuonna 2000.

Studion rakennusurakan alussa energiaa riitti vielä rock-tuuletukseen! Apuna poseerasi Vesterisen tuleva kitaristi Pate.

Jokaisen on hiihdettävä se oma hiihto

Studioita tulee ja studioita menee. Harvoista tulee klassikoita, joiden pihaan musiikkifanit tekevät vuosikymmentenkin jälkeen pyhiinvaellusmatkoja. Useimmat kaatuvat ja katoavat, niiden teknologia myydään kilpailijoille tai kipataan roskalavalle. Tämä todellisuus on tuttu Kekkosen kolmikollekin. Miksi siis ryhtyä oman studion rakentamiseen?

Laadukas ja luotettava työtila on se ilmeinen vastaus, sillä ilman sitä etenkin miksaaja joutuu helposti tuuliajolle. Äänityksiä kaikki kolme ovat tehneet Suomen sivu, mutta korkeimpaan ammatilliseen laatuun tarvitaan varmuus siitä mitä korvat kuulevat ja siitä että laitteet toimivat. Kekkosen jatkuva olemassaolo musiikkialan murroksen pyörteissä onkin rakennettu näiden tarpeiden varaan.

Kun päätös uuden studion rakentamisesta oli tehty, alkoi reilun vuoden mittainen tilan metsästys. Kekkoslaiset mittailivat huoneita pitkin Helsinkiä Hietalahden konepajahallista Oulunkylän puiseen muumitaloon. Töihin piti – ainakin periaatteessa – päästä ratikalla! Keskusteluja käytiin suuntaan ja toiseen yhteistyön mahdollisuuksista muiden nuorten ääniammattilaisten kanssa. Ilmeni, että helsinkiläisyhtye The Rasmus kaavaili myös omaa studiotaan ja heitä pyydettiin mukaan Kalasatamasta löytyneeseen tilaan. Studioiden tiet veivät kuitenkin erilleen, ja The Rasmus päätyi yksin kekkoslaisten tarpeisiin ylisuureksi koettuun tilaan. Janne Riionheimo tosin lähti akustikkona mukaan suunnittelemaan tätä Dynasty-hanketta. Syntyi yritys Riionheimon Akustiikka.

Jannen ja Jupun tarkkaamon runko on jo pystyssä ja kipsilevyt alkavat täyttää seinärakenteita.

Lopulta kesällä 2006 Vallilasta tärppäsi. Kadun varrella oli muitakin alan ammattilaisia ja verkostoille mahdollisuuksia kasvaa. Ensin oli kuitenkin rakennettava se studio kolkkaan pien-teollisuushalliin. Janne suunnitteli, kaikki rakensivat. Kipsiä kului tonninkaupalla äänieristykseen. Kolmikön ystävät, bändikaverit, Jannen isä ja muitakin sukulaisia värvättiin talkoisiin mukaan. Vuosikymmenen jälkeen hanke herättää kolmikossa edelleen epäuskoisen huojentunutta päiden puistelua sillä olihan kyseessä ”se kaikkien omakotitaloprojekti”, jossa peruskoulusta saakka uinuneet timpurintaidot saivat kertauskurssin.

Studion pitää teknillisen luotettavuuden ja äänimaiseman selkeyden ohella myös herättää käyttäjissään hyviä viboja. Harva nauttii kliinisestä valkotakkimeiningistä. Yksi musiikkituotannon ammattilaisten vuorovaikutukseen luodun The Womb -foorumin perustajista, studiointellektuelli Eric Sarafín on osuvasti todennut oman studion olevan harjoite eräänlaisesta ammatillisen pyhätön rakentamisessa. Hänen ajatuksensa saavat yhä vastakaikua kekkoslaisilta ja tätä ajatusta vasten Studio Kekkosen nimi ja sen Valmetin keltaiset seinät ovat mitä ilmeisin luottamuksen ja luontevuuden osoitus. ►►

Jannen isä Yrka ja ystävänsä Jorma Mäkinen auttamassa Kekkosen ”omakoti”-hankkeessa.

Kekkonen Elää -videosarja ja studion blogi

Julius Mauranen on Kekkoslainen tuottaja, miksaaja ja äänittäjä, sekä näitä opettava lehtori. Hän kertoo tässä kolumnissa studion livevideoiden ja blogin synnystä.

► Loppukesästä 2011 totesin, että Studio Kekkonen ei ole erityisen näkyvä toimija sosiaalisessa mediassa ja että sen profiili ei ole niin selkeä ja korkea kuin ehkä haluaisimme. Tästä sisuuntuneena lähetin Mikolle ja Jannelle hyvin inspiroituneen sähköpostin, jossa ehdotin yhtä sun toista tilanteen muuttamiseksi. Ideoita pyöriteltiin aina facebook-näkyvyydestä sessioista yli jääneiden biisien julkaisemiseen studion nimissä.

Tästä lähti sitten idea, että jos tekisimmekin livesoittovideoita, joissa kanssamme yhteistyötä tehneet artistit tulisivat Kekkoseen vetämään yhden tai kaksi biisiä, jotka julkaistaisiin sessioita valottavan blogikirjoituksen kera. Kekkosen blogi lähti näin puhtaasti tarpeesta kirjoittaa muistelmiaan johonkin ja luoda meille luontevaa sisältöä, joka ihmisiä voisi kiinnostaa. Liveäänitykset oli-

vat luontevaa jatkumoa siitä. Lopulta kävi kuitenkin niin, että emme jaksaneet kirjoittaa blogia kovin kauaa ja se muuttui enemmän Kekkonen elää -videosarjan kodiksi.

Sessioita oli tarkoitus puuhata sitä mukaan kun ehditään ja jaksetaan. Niitä tehtiin kymmenkunta kahdessa sarjassa 2011-2012 ja 2013-2014. Ensimmäiset teimme kuvaaja O. P. Komosen kanssa mutta tauon jälkeen keksin yhteistyökumppaniksi Luomustudion yhden sikäläisen tyyppin tultua kysyneeksi meiltä työharjoittelupaikkaa. Luomustudion filosofia kevyesti liikkuvasta kuvauslaitteistosta tuntui oikealta meille koska Kekkonen ei varsinaisesti ole mikään tilava Finnvox, jossa pohjasoittosessiot olisivat luontevia, vaan isommat äänitykset ovat luonteeltaan melko sissihenkisiä.

Toki meillä oli tehty sessioita, joissa oli kuuden

Juurakko-yhtye esiintymässä Kekkonen pitkään jatkuneessa Kekkonen Elää! -liveäänityssarjassa. Kuva: Luomustudio

hengen livebändi. Mutta kun Matti Johannes Koivu ja Suvi Isotalo tekivät Kekkonen elää –sessioitaan studiolla isojen, kuumien valojen paisteessa useammassa tilassa samanaikaisesti, tuli sellainen olo, että voisiko tämän tehdä vähän helpommaksi itselleen. Luomustudion perusajatus kuvata digijärkkäreillä oli mainio ja kuvauskalusto saatiin pieneksi ja ketteräksi. Sponsoriksi haettiin vielä Soundtools jakamaan kustannuksia ja Kekkonen elää-konsepti oli hiottu toimivaksi.

Millä perusteella artistit sitten valitaan? Matti Johannes Koivu oli ensimmäinen, koska äänittämältäni ja miksaamaltani Toisen maailman nimi –levyltä oli jäänyt neljä valmiiksi tehtyä biisiä ja se tuntui luontevalta jatkolta yhteistyölle. Ajatuksena oli valita artisteja, jotka ovat meille läheisiä ja rakkaita sekä proggiksia, jotka olivat tärkeitä tai jotenkin mielenkiintoisia. Pyrimme jonkinlaiseen balanssiin verrattain suosittujen artistien ja taiteellisemman musiikin välillä.

Ehkä Kekkonen Elää! –sessioita jatketaan vastaisuudessaakin sillä ideoita on. Aika vaan ei varsinaisesti tahdo

riittää. Onko se koskaan oikeasti riittänyt? Eihän se ole mutta livesessiot ovat olleet hauskimpia tekemiämme juttuja, sillä ne tehdään ilman ulkoisia paineita, omilla ehdoilla, pieteetillä mutta silti suoraviivaisesti ja kunnianhimoisesti – Kekkonen tyyliin. ■

Kekkonen Elää! -videot toistaiseksi:

- #1 Matti Johannes Koivu – “Buddha”
 - #2 Suvi Isotalo – “Vapaa” ja “Vastarakastuneet”
 - #3 Verner Pohjola & Aki Rissanen – “Hyperballad”
 - #4 Joakim Berghäll & Aki Rissanen – “Bamboozle!”
 - #5 Nuria – “The great escape”
 - #6 Sakilaiset – “Poppia”
 - #7 Delay Trees – “Perfect heartache”
 - #8 Juurakko – “Eipä kasva kaikki laulut”
 - #9 Vesterinen yhteineen – “Valot eteiseen”
- <http://studiokekkonen.blogspot.fi/>

Punaisesta verhosta se idea Kekkosen pehmeään kutsuvaan väriin lähti. Kuvat: Esko Pettay ja Janne Riionheimo.

Jupun ja Jannen tarkkaamon punainen kangas löytyi hulluilta päiviltä ja 1970-luvun retrotapetti sopi siihen. Kokonaisuus on kestänyt aikaa ja istuu hyvin nimeenkin.

Jo viiden toimintavuoden jälkeen kaikille oli selvää, että ellei Kekkosta tuolloin olisi rakennettu, se olisi todennäköisesti jäänyt rakentamatta. Kolmikön ammattiurien ensimmäisten vuosien nousukiitoa seurasi digitaalisen mediamurroksen krapulansekainen sillisalaatin ja silpun kausi.

Listapopista erikoisosaajiksi

Äänittäjän ja miksaajan ura on tuskin koskaan vakaata puurtamista saman äärellä. Asiakassuhteita kehittyy mutta vain jotkin niistä kestävät aikaa. Äänitetyssä musiikissa on omat muoti- ja tyylivirtauksensa, minkä takia artisti saattaa etsiä useammankin yhteisen hankkeen

jälkeen uutta kokemusta ja soundia toisaalta. Samalla koko alaa on viimeisen vuosikymmenen aikana määrittänyt musiikinkulutuksen ja -jakelun rakennemuutos. Myyntituottojen tippuessa kriisimieliala on vallannut alaa ja riskejä on siirretty artisteille ja studioille kustannustehokkuuden nimissä.

Tätä kaikkea vasten Mikon ja Jupun työurat asettuivat laajempaan asiayhteyteensä. Ensimmäisten vuosien pyyteettömällä paahtamisella hankittu maine tuotti näytönpaikkoja Kekkosen perustamisen aikaan. Tulevaisuus näytti vuosikymmenen puolivälissä lupaavalta studion suunnitellun bisnesmallin kannalta. Ammattilaisstudioitahan oli aiemmin vuokrattu muidenkin kollegoiden käyttöön ja saatu siten lisätuloja omien projektien lisäksi.

Juppu ja Janne olivat lähteneet uusissa tiloissa ►►

Jonte Knifin terveiset Studio Kekkoselle

► Kekkostelijoiden kanssa samoihin aikoihin aloitti toimintansa myös Tmi Knif, tuttavallisesti Knif Audio. Tmi Knif juhlistaa pyöreitä muuntautumalla vihdoinkin Oy Knif Audio Ab:ksi.

Mikon Vari Mu valmistui jo ennen Tmi Knif:in virallisen yritystoiminnan alkamista, Jupun Vari Mu ensimmäisen toimintavuoden aikana. On todettava, että sittemmin rakennustavat ovat hiuksenhienosti kehittyneet, mutta hämmentävää kyllä soinnillisesti nämä varhaiset tuotteet ovat jo varsin kypsiä ja pienellä huollolla palvelevat vielä pitkään. Bonuksena laitteissa on aidot itäsaksalaiset bakeliittikuoriset mittarit, jotka kaikkien rakentelijoiden tuntema herra Bebek on jostain aikoinaan haalinut. Nykyään on tyytyminen tylsiin moderneihin osoittimiin (joissa tosin on valot).

Kuvan mikrofoniesivahvistin on proto, joka sai tuotantoversioon eri pääteputkimallin. Tärkeä signaalitien ensimmäinen putki oli jo tuolloin Telefunkenin EF804S, joka tuli tutuksi Mikon huollatettua pari V72-linjavahvistinta karussa kellariloukossani Hakaniemessä. Harvat päätökset ovat olleet yhtä ilmeisen hyviä kuin kyseisen putken ottaminen käyttöön sekä etusissa että mikrofoneissa.

Alusta saakka olen tehnyt melko "hifististen" putkilaitteiden ohella myös vähän värikkäämpiä koneita. Stereojousikaiun proto päättyi Jupulle Kekkoseseen monien lainojen jälkeen, ja pienenä trippinä menneeseen teimme viime vuonna pari uudistettua jousikaikua lisää. Mikko ei kyennyt vastustamaan ja vain ostopäätös vapautti hänet piinasta, jota kesti vuosia Jupun kaikua lainaillessa.

Toivotan kekkoslaisille mitä parahultaisinta jatkoa ja mentaaliojennan heille kiitoskukkaset hyvästä asiakkuudesta urani tärkeinä varhaisina vuosina ja hyvän musiikin palvelemisesta. Itse aion jatkaa valitsemallani polulla, jonka toinen reuna on asfaltoitu ja toinen kasvaa harvinaisia sieniä. ■

Studio Kekkonen luottaa Knif Audioon

Kuvassa osa Studio Kekkosen kokoelmasta:

- » V804 Mic Pre (2009)
- » Vari Mu (2007)
- » Joiku putkijousikaiku (2016)
- » Vari Mu (2006, no. 002)

varovaisesti liikkeelle hankkien hyvät mutta vähimmäis-tarpeen täyttävät laitteistot täydentäen studiota määrätietoisesti asteittain kun rakennusvaiheen investoinnista oli toivuttu. Mikko sitä vastoin sijoitti huomattavan alkupääoman omaan tarkkaamoonsa hankkien muun muassa ensiluokkaisen Pro Tools -kontrollerin.

Suomen kieli ja kotimaisen musiikin kysyntä ovat suojelleet musiikkialaa pahimmalta levy-yhtiöiden fuusioituessa ja julkaisustrategioiden muuttuessa. Levy-yhtiövetoisten pop-tuotantojen määrä alkoi kuitenkin laskea viime vuosikymmenen lopulla. Mikko näkee tämän nyt osittain luonnollisenakin asiana, sillä musiikin tekemisessä ja yhteistyössä artistien kanssa on omat kaarensa ja jatkumonsa. Popin tilalle alkoi Kekkoseseen tulla enemmän artistivetoisia hankkeita, jazzia, maalailevaa progea ja kansanmusiikkia.

Jupun ja Mikon tiet äänittäjinä ja miksaajina olivat urien alussa heijastelleet toisiaan – voisi jopa puhua tervehenkisestä kilpailusta. Muutaman vuoden rinnakkainelun jälkeen studiossa alkoi näkyä erikoistumista. Yhteisen sävelen löytäminen artistien ja yhtyeiden kanssa toi molemmille tahoillaan pohjaa luottamuksellisille, yhä jatkuville ammatillisille suhteille. Kollegan työtä sivusta seuratessa saattoi oppia itsestäänkin.

Hankkeiden pilkkoutuminen pienemmiksi näkyy myös Studio Kekkosen laskutuksessa sekä työtehtävissä. Muusikot äänittävät enemmän ja enemmän itse omalla ajallaan miten vain parhaiten pystyvät. Kekkoslaiset ovatkin päätyneet jonglööraamaan lukuisia eri vaiheissa olevia hankkeita rinnakkain.

Tällä välin Jannen tie vei yhä selvemmin akustiikkaan. Työskentely äänittäjänä ja miksaajana omissa hankkeissa tarjosi silti tärkeitä kokemuksia, joista saattoi ammentaa asiantuntemusta studiosuunnittelun asiakastöihin. Oman studion suunnitteluhanke ja rakentaminen olivat opettaneet paljon, vaikkapa juoksevan lasku- ja varastotilan tarpeesta studion arjessa.

Sopeutuminen murrokseen on kysynyt erityisesti sosiaalista silmää ja kykyä joustaa tarpeen vaatiessa. Tarvitaan uskallusta heittäytyä, ottaa riskejä ja suostua älyttömiinkin ideoihin. Tärkeitä ovat olleet myös vuosien varrella rakennetut ammatilliset verkostot. ►►

Kekkosen kaiuttimet

Kekkosen tarkkaamoissa on miksattu ainakin kymmenellä erilaisella kaiutinparilla. Jossain vaiheessa Mikolla oli pystyssä viidet eri kaiuttimet, joista pystyy on jäänyt nykyinen surround-järjestelmäksi laajennettu Dynaudion BM15A 5.1, perinteiset Yamahan NS-10M Studiot, mono Avantone Mixcube sekä Logitechin tietokonekaiuttimet. Juppu ja Janne siirtyivät vuonna 2013 pitkällisen testauksen jälkeen Genelecin 1031:stä belgialaisiin FAR-monitoreihin. Vaihtoehtoina on tarjolla stereo-Avantonet sekä samat Yamahat ja Logitechit kuin Mikolla. Muita käytössä olleita tai testattuja kaiuttimia ovat ainakin:

- » Genelec 8050A
- » Neumann KH120A
- » Amphion One18 ja parit muutkin
- » Focal-pari
- » Tannoy Reveal
- » Adam S3A
- » Adam S3X-V
- » Yamaha NS-10M
- » Yamaha NS-20M

Jannen akustiikkaesitelmä Aux-kerholaisille Kekkosessa vuonna 2007. Kuvassa Janne, Juppu, Marko Myöhänen, Jukka Hynynen, Teropekka Virtanen, Juha Jäntti, piilossa Miikka Hutunen.

kilpailtiin plugarien käytössä, tai vaan socialisoitiin ja rakennettiin siinä sivussa verkostoa. Kerholla oli myös oma keskustelupalstansa, jossa saattoi puhua hieman suuremmin. Vanhemmat kollegat pyydettiin mukaan ja näidenkin studioiden salat alkoivat aueta. Kulttuuri muuttui.

”Sä oot tehnyt tommosii pimeitä juttui”

Kekkoson kolmikko kuuluu pieneen, intohimoiseen ja peräänantamattoman musiikintuotannon ammattilaisten ryhmään. Eihän ala ei väestöltään pienessä maassa ole muutenkaan suuri, joskin elektronisen musiikin nousu ja sen ”läppärituotannot” ovat muuttaneet sitä pysyvästi. Silti he ovat kasvaneet ammatteihinsa tämän murroksen resonanssissa samalla kun ammattikunta on löytänyt uuden, avoimemman toimintakulttuurin.

Jokainen sukupolvi ja yhteisö luo omat tapansa ajatella ja vaikuttaa. Musiikintuotannon nykyiset ”vanhat parrat” – siis 1980-luvulla alalle tulleet – olivat aikanaan pitäneet yhteyttä ja vaihtaneet ideoita. Sitten tulivat ruuhkavuodet ja ammatista puhumisen sijaan oli enää aikaa sen harjoittamiselle. Näin kävi myös kekkoslaisten uudemmalle sukupolvelle.

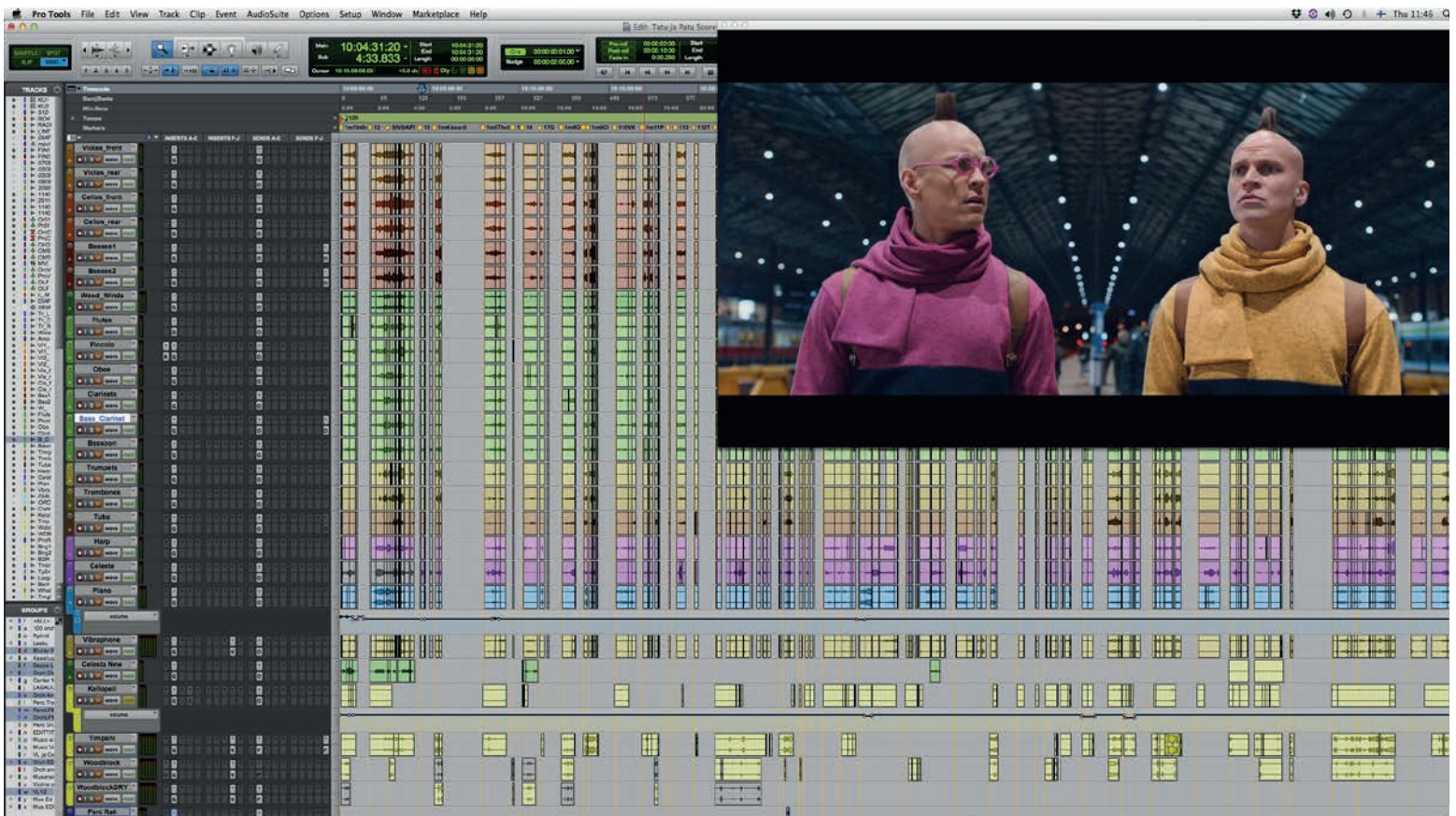
Studiolle tilaa etsittäessä oli käyty pitkällistä keskustelua yhteistyöstä toisen nuoren nousijan, masteroija Svante Forsbäckin kanssa. Tämän Oulunkylän muumitalossa alkoi vuosituhaten alussa kokoontua pieni joukko mukavia musiikintekijöitä ideoita ja ajatuksia vaihtamaan. Syntyi Aux-kerho.

Vuosien varrella pidettiin esitelmiä ja performansseja,

Jos Studio Kekkonen oli aikanaan rakennettu kreivin aikaan, niin Aux-kerhon kohtalosta sen myös huomaa. Kolmenkympin korvilla alkoi aika käydä vähiin. Kekkoslaiset löysivät nyt itsensä elämän ruuhkan hälystä. Moninaisten hankkeiden ja ammatissa oppimisen ohella aikaa varaa mieluummin perheelleen kuin juoksee riennoissa tai istuu yön selkään nettifoorumilla. Yhteistyö ja ammattikunnan vakiinnuttaminen ammattiliiton tai AES:n kanssa olisi tarvinnut sitä ”jotain” kyvykästä ja pyyteetöntä vetäjää. Keskustelutkin ovat viime vuosina siirtyneet tyystin yhteiskunnan läpitunkemiin sosiaalisiin massamedioihin.

Turhaa tai tarpeetonta verkostoituminen ei kuitenkaan ollut. Kekkoson kolmikko oppi tuntemaan muut alan toimijat ja mikä tärkeintä, muut oppivat tuntemaan heidät. Asiakaskontakti voi nimittäin syntyä vaikka lounasravintolan pöydässä, kuten muuan Jannen hulpea studiosuunnitteluhanke, tai se voi ottaa tuulta toisen kollegan vinkistä artistille. Olennaista on luottamus siihen, että hommat hoidetaan asiallisesti ja hyvin.

Vuosikymmenen varrella tämä Studio Kekkoson sosiaalinen maine onkin vakiintunut: erikoisosaajia erikoisiin tilanteisiin!

Mikon Miksaussessio Kanelia Kainaloon, *Tatu ja Patu* -elokuvan musiikeista. Kuva: Mikko Raita ja Dionysos Films.

Uusille laduille

Studio ensimmäistä vuotta arvioidessaan edellä läpikäydyt muutokset olivat jo näkyvillä kekkoslaisille. Onnekkaseen aikaan, joskin kovalla riskillä rakennettu studio oli avannut ovia uusiin, hyvinkin erilaisiin hankkeisiin. Yhteistyöverkoston merkitys onkin heille ilmeistä. Kaikki kolme olivat silti jatkaneet uriansa kehittämistä uusiin haasteisiin tarttumalla.

Varhaiset näytöt akustisen suunnittelun saralla veivät Jannen yhä jatkuvaan yhteistyöhön Akukon yhtiön kanssa, jonka tuloksena on sittemmin syntynyt kymmenittäin studioita, esitystiloja ja yksi iso konserttisali - Logomo. Oma studio on pitänyt jalat maassa tarjoten käytännöllisen kiintopisteen musiikkituotannon tarpeisiin. Kekkoista on voinut käyttää referenssinä studioita hankkimassa oleville asiakkaille mutta viime vuosina Janne on tuonut sinne myös omia opiskelijoitaan Metropolian akustiikkakurssilta.

Kekkoesta on tullutkin tosimaailman opetuslaboratorio, sillä studion kolmikosta kaikki ovat ryhtyneet myös opettamaan. Juppu ja Mikko nostavat käytännön ammatinharjoittamisen esille olennaisena opettajuuden osana.

Äänittämällä ja miksaamalla he paitsi pitävät yllä osamistaan teknologisen muutoksen keskellä mutta myös hahmottavat opettajina alalle elintärkeitä taitoja – Mikko AV-Stadissa sekä Taideyliopiston Teatterikorkeakoulussa ja Juppu Metropoliassa. Vuosikymmenen varrella takkiin on tarttunut kykyä selviytyä muutoksista perusasioita unohtamatta.

Erojakin on tosin ehtinyt syntyä. Mikko on jatkuvasti kiinnostunut uusista ideoista ja äänen käyttötavoista, mikä onkin johtanut hänet äänittämisen ja miksaamisen ohella audiovisuaalisen tuotannon pariin, television ja elokuvien äänimaisemiin ja surround-ääneseen. Juppu taas on alkanut kasvattaa rooliaan studiossa. Muusikojen kanssa suoraan työskennellessä ja levy-yhtiöiden jäätyä taka-alalle on työhön tullut enemmän hankekonaisuuden hallintaa, perinteisiä tuottajan tehtäviä. Silti usko vanhaan levyn tekemiseen elää yhä. Uusien urien rinnalla kulkee yhä Studio Kekkonen perustamiin aikanaan johtanut hyvin tallattu soitettun laatumusiikin polku. ▶▶

Kekkonen tänään, huomenna

Studio Kekkonen on todellinen työn paikka, jonne muusikon on helppo tulla ja jonka tuloksiin hän uskaltaa luottaa. Kekkonen on sen perustajien, Julius Maurasen, Mikko Raidan ja Janne Riionheimon rakentama musiikin ammattilaisuuden idea, johon mahtuu niin nettiin tuotettuja livejameja ja parhaita pikkujoulujuhlia kuin tunnontarkkaa taustaraitojen viilaustakin. Kekkonen on kuitenkin paljon enemmän kuin vain näitä.

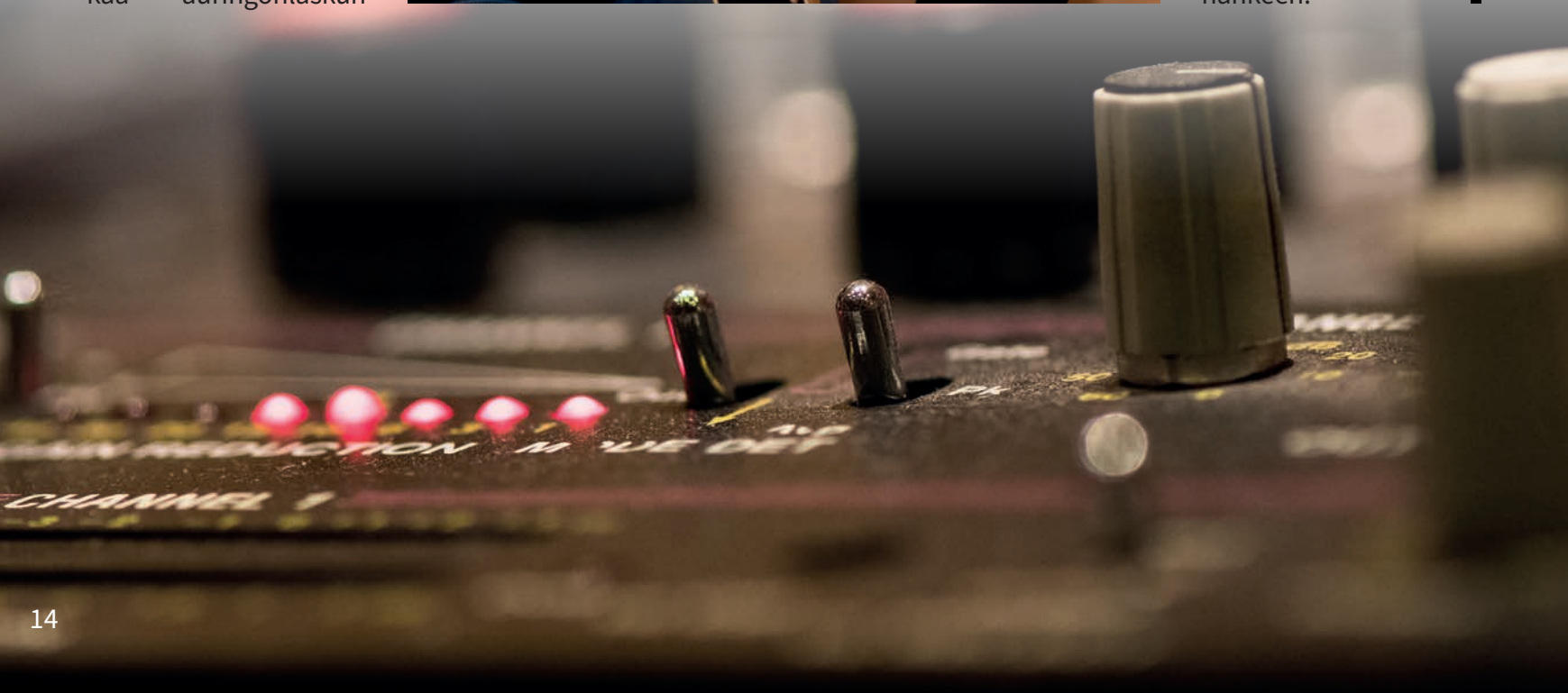
Studiokollektiivi syntyi musiikkiteknologian murroksen ja ammattilaiskukupolvien vaihdoksen myötä ja sopeutui alan jatkuvaan muutokseen. Avaimet tähän kykyyn sopeutua löytyivät kolmikun halusta joustaa ja luoda merkityksellisiä yhteyksiä muihin musiikin toimijoihin. Vuosikymmenen saatossa he ovat löytäneet toisiaan kunnioittavat toimintamallit ja ammatilliset roolit. Samalla he ovat tehneet Studio Kekkosesta tinkimättömän musiikkituotannon solmukohdan.

Ammattimainen musiikintuotanto on näyttänyt jo jonkin aikaa auringonlaskun

alalta. Digitaalista mediamurrosta on kuitenkin arvioitava kasarikrapulaa vasten. Edellinen ammattilaiskukupolvi tuli alalle sen kaupallisen huippukohdan aikaan ihmisten ostaessa uudelleen musiikin klassikoita vinyylin väistyessä. Todellinen laatu edellyttää silti yhä ymmärrystä ja harrastuneisuutta, minkä takia Kekkonen kolmikkoa osaavat arvostaa juuri muusikot ja muut yhtä pyyteettömästi musiikkiin suhtautuvat.

Sosiaalisen median helppojen vastausten keskellä tällainen sitoutuminen vaatii uhrauksia ja pitkäjänteisyyttä, mutta tarjoaa myös hyvää musiikkia vaativille kiinnepisteen ensiluokkaiseen musiikin tekemiseen ja kokemiseen. Näiden kymmenen vuoden jälkeen Studio Kekkosessa voi

törmätä yhtä hyvin suomalaisiin huippumuusikoihin kuin sitä yhtä omaa levyään tekeviin harrastajiin. Siellä alan opiskelijat herkistyvät äänittäjän ammatin saloihin ja ammattilaiset saavat apua akustiikkaan. Studio on täyttänyt nimensä raskaat odotukset raivaamalla latua luovuuden umpihankeen. ■

Kekkoslaiset

Janne Riionheimo

<http://www.studiokekkonen.com/janne/>

Mikko Raita

<http://www.studiokekkonen.com/mikko/>

Julius Mauranen

<http://www.studiokekkonen.com/juppu/>

All around the world Neumann U48

*Jos haluaa päästä äänen sisään,
on kuljettava U48:n kautta.*

- Tero Vesterinen

Perinteisestä Studio Madeleinesta Brysselin ytimessä Ot-tawan Sound of One Hand –studioon ja lopulta Studio Kekko-seen, Georg Neumann GmbH:n ikoninen U48 putkimikrofoni on aina löytänyt uuden kodin tinkimättömintä laatua arvos-tavien ammattilaisten luota. Tämän valioyksilön äärellä moni laulaja Shirley Basseysta Katri Helenaan on löytänyt soundin-sa. Maailmanympärimatkan varrella 60 vuotta vanhan mikin klassinen M7-kapseli on uudelleen kalvoitettu ja audiotekno-logian huippuasiantuntijat ovat pitäneet siitä huolta pitkän käyttöiän takaamiseksi.

Bullhorn-levyn äänityksissä Hollolan Petrax-studiossa.

Kuva: Dave Stapleton.

Mikään tässä hommassa ei ole avaimet käteen

Äänittäjä-miksaaja Mikko Raita Vernerin Pohjolan musiikissa

► Tarkkaamon ikkunalaudalla on kummallinen veko-
tin, japanilainen Otamatone, joka näyttää epäilyttävästi
saksofonin mangaversiolta hymyilevine kasvoineen ja
kiiltävine muovisine kuorineen. Mikko Raita nappaa sen
oitis ja ojentaa Vernerin Pohjolalle.

– Hei, sun pitää testata tämä! hän toteaa.

Hukkaamatta hetkeäkään Pohjola käy kokeilemaan
instrumentin äänimaisemaa improvisoiden ja nauraen.
Raidan aavistus osui oikeaan, mikä tuskin yllättää. Ovat-
han he tehneet jo vuosia töitä yhdessä – viimeisimpänä
Pohjolan oman yhtyeen uusimmalla vuonna 2015 julkais-
tulla Bullhorn-levyllä.

Kaksikon yhteistyön juuret löytyvät opiskelua ajoilta
Sibelius-akatemiasta ja molempien laaja-alaisesta oman
ammattin ylittävistä kiinnostuksesta musiikin tekemisen
yksityiskohtiin. Tiet kohtasivat jazzosastolla Raoul Björken-

heimin ohjaamassa improkeskeisessä ensemblessä, joka
Raidan mukaan oli ainoa hänelle mahdollinen opetusyh-
täte. Pohjola puolestaan oli hänkin harkinnut äänittäjä-mik-
saajan uraa, kunnes päätti keskittyä soittamiseen ja sävel-
tämiseen. Into levyjen tekemiseen kuitenkin jäi.

Vuonna 2004 Raidan lukiotuttava Tuomo Prättälä
pyysi tätä mukaan työstämään yhtyeensä Quintessencen
5 am -levyä, jolla Pohjolakin soitti. Hän taas oli ajatellut
jazz-levyjen äänikuvaa ja rock-taustaisen Raidan ideat
tuntuivat tuoreilta. Tämä johti lopulta vuonna 2009 yh-
teistyöhön Pohjolan ensimmäisellä soololevyllä Aurora.

– Enää ei ole faktisesti kyse siitä, että yritetään taltioi-
da, mitä yhtye soitti, vaan myös yritetään jälkikäteen kaivaa
esille se, mitä he ovat tarkoittaneet. Mikä on muusikon ide-
aali omasta musasta? Pohjola kuvailee ajatuksiaan.

Äänittäjä kuuluu tiimiin ja Pohjolan tiimissä kaikil-

la tulee olla omat mielipiteensä sekä kykyä ja uskallusta osallistua luomisprosessiin, usein mukavuusalueen ulkopuolellakin. Raidan kanssa studiossa löytyi omalta kuulostava soundi, joka kuulosti myös jälkeensä hyvältä.

- Mihin tahansa suuntaan mä lähdän kehittämään tätä hommaa, se tulee esitetyksi oikein, Pohjola tiivistää vuosia jatkuneen yhteistyön merkitystä.

Jos Aurora tarjosi monenlaisia avauksia ja ideoita eräänlaisena hybridilevynä sekä työtavaltaan että kokoonpanoiltaan, ovat yhteistyön jatkuessa studiokokeilut tuoneet esiin uusia piirteitä Pohjolan musiikillisista ajatuksista. Jazzissa livesoitto on aina tärkeässä asemassa ja muusikkojen suhde yleisöön on keskeinen. Live-elämyksen tavoittamattomuus on molemmille selvä asia mutta sen ei pidä estää luovuutta.

- Toi on niitä liveinä soitettujen musan suurimpia juttuja. Syy käyttää joitain tiettyjä työkaluja on se, että yrittää korvata äänitteessä puuttuvia asioita, joita livekokemuksessa olisi, Raita toteaa. Levy ei ole vain arkistodokumentti tai keikkamainos, vaan selvästi itsenäinen teos. Pohjola tarttuu teemaan todeten kokevansa musiikin tekemisen kahtia jakautuneeksi.

- Minkälaista taidetta siinä tekee? Mä olen aina tykännyt tosi paljon myös levynteosta ja verrannut sitä kuvanveistämiseen tai pysyvemmän taideteoksen tekemiseen.

Mikko Raita. Kuva: Esko Pettay.

Verner Pohjola. Kuva: Aga Tomaszek.

Yksityiskohtia mietitään tarkasti ja erilaiset asiat nousevat prioriteettilistalle kuin livemusassa.

Samalla studiotyöskentelystä nousee uusia ajatuksia omasta muusikon roolista. Bullhorn-levyllä musiikki sai pidemmälle mietityn muodon yhtyeen vahvan yhteissoiton välityksellä. Pohjola joutui säveltäjänä toteamaan tarvitsevänsä itseltään soittajana toisenlaista otetta, ja musiikista tuli näin vähemmän luonnosmaista. Tämä näkyi myös tuotannossa, sillä nyt menttiin sävellyksen mukaan etsien yhdessä kullekin kappaleelle sopivaa muotoa.

Keskustelun edetessä Pohjolan ja Raidan puheet kääntyvät toistuvasti tulevaan. Aiempien levyjen kokemukset heijastuvat uusiin ideoihin. Onnistumiset ja kesken jääneet ajatukset virittävät luovaa jännitettä seuraavaan yhteiseen hankkeeseen. Historiikin lähtiessä painon varmistuikin, että vuoden 2017 alkuun on jo sovittu aika seuraavalle, sähköiselle levytykselle. ■

Riionheimon akustiikkanurkka

Janne Riionheimo, Kekkoslainen akustiikkakonsultti ja sivutoiminen Aalto-yliopiston akustiikan jatko-opiskelija kertoo tässä kolumnissa studiosuunnittelun haasteista ja Studio Kekkosen rakennushankkeesta.

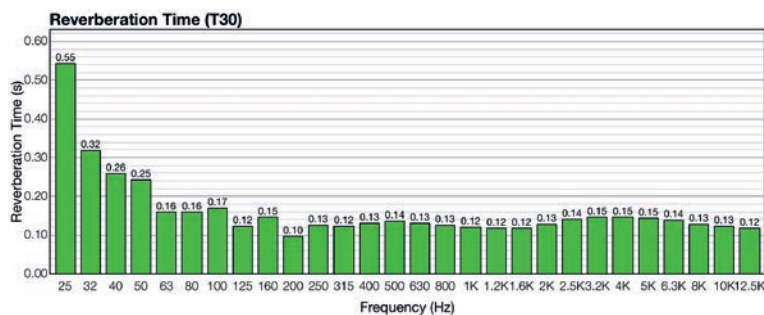

Mitä on hyvä akustiikka?

► Minulta kysytään usein, mikä on hyvä akustiikka ja vastaus on suhteellisen helppo. Hyvällä akustiikalla, tai laajemmin ääniolosuhteilla, edistetään sitä toimintaa, mihin tila on tarkoitettu. Akustiikan pitää siis olla tarpeenmukainen. Ongelmia yleensä syntyy, kun tilaan halutaan useita toimintoja, jotka vaatisivat erilaisen akustiikan. Suunnittelimme kerran Karibian-risteilijälle 300 hengen salia, jossa oli tarkoitus sekä näyttää leffoja että järjestää urkukonsertteja. Siis leffateatteri ja kirkko samassa salissa. Helppo homma!

Äänitarkkaamoissa kuunnellaan lähtökohtaisesti kaiuttimia. Vaikka kuuntelijat suosivatkin konserttisaleissa ja musiikinkuunteluhuoneissa yleensä ympäröivää äänikenttää, joka muodostuu suurelta osin sivulta saapuvien heijastuksien ansiosta, ovat miksaajat yleensä oma klaaninsa, joka haluaa kuulla kaiuttimien äänen mahdollisimman väritymättömänä suoraan kaiuttimesta, ei seinäpintojen kautta heijastuneena. Toki tässäkin makuja on monia ja varsinkin masteroijat ovat mieltyneet soivempiin huoneisiin ja pidempään jälkikaiuntaan. Täysin kaiuton huone on ympäristönä taas luonnon ja korostaa stereofonisen kuuntelun ongelmallisuutta, joten lyhyt jälkikaiunta ja pieni määrä heijastuksia on tarpeen.

Tarkkamoon on myös mukava kulkea, joten tarvitaan ovi, mahdollisesti ikkunoita, pöydästä, laitteista, tietokonenäyttöistä yms. vermeistä puhumattakaan; joten heijastavia pintoja syntyy pakostikin.

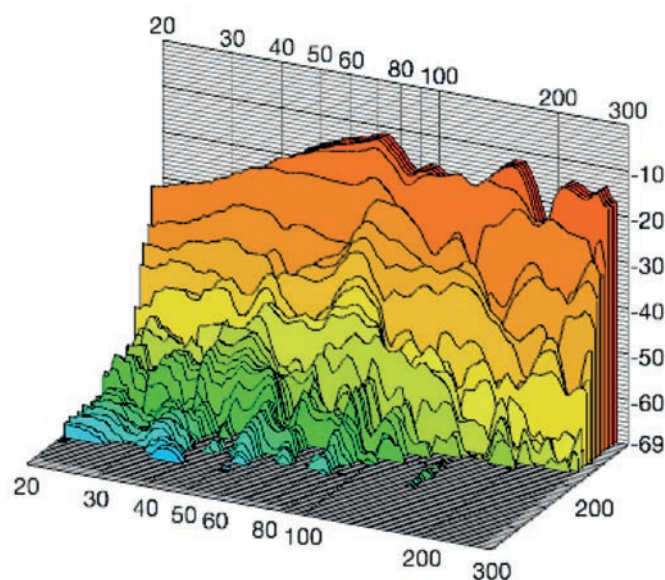

Kuva 1. Kakkostarkkaamon jälkikaiunta-aika. Alimpien bassojen arvot eivät ole luotettavia. Jälkikaiunta-aika on laskettu kaiuttimien ja kuuntelupisteen välisestä impulssivasteesta, eikä siten täytä ISO 3382-2 tai ISO 354 standardia.

Kekkosen akustiikka

Tarkkaamon jälkikaiunta-aika eri taajuusalueilla on esitetty kuvassa 1. Kuvasta nähdään, että "jälkkäri" on melko lyhyt ja tasainen. Huone on siis subjektiivisesti kuvailtuna kuiva ja tarkka. Myöskään bassotaajuudet eivät jää soimaan, mikä nähdään hyvin kuvan 2 vesiputouskäyrästä. Hyvä bassoabsorptio on saatu aikaan takaseinän "bassoansalla", jossa on helvetillinen läjä kivivillaa. Sivuseinillä koitin hienostella säädettävillä levyresonaattoreilla, mutta takaseinän kiilassa ammutaan tykillä norsua. Jos halutaan vaimentaa alle 80 Hz:n taajuuksia huokoisella materiaalilla, sitä tarvitaan paljon ja niinpä takaseinän kokonaispaksuus onkin puolentoista metrin luokkaa.

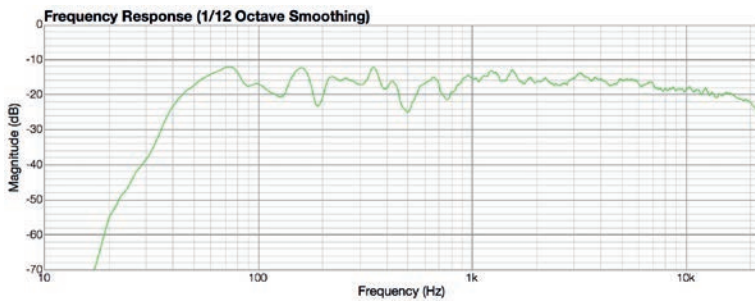
Niin tosiaan, studion kokonaispinta-alasta äänieristysrakenteet ja akustointiverhoilut haukkaavat noin 20 prosenttia. Kun studiotilan kokonaispinta-ala on 130 neliometriä vievät rakenteet siitä noin 25 m². Studion omistaja maksaa hyvästä akustiikasta ja äänieristyksestä siis myös neliövuokraa rakentamiskulujen lisäksi!

Kuva 2. Kakkostarkkaamon vesiputouskäyrä.

Heijastukset

Kuvassa 3 on esitetty Kekkosen kakkostarkkaamon spatiotemporaaliset vasteet mediaani- ja lateraalitasossa. Kuvan musta väri kuvaa suoran äänen saapumissuuntaa, vihreä millisekunnin, sininen viiden, punainen kymmenen ja harmaa kolmenkymmenen millisekunnin jälkeen saapuvia heijastuksia. Kuvasta nähdään, että suora ääni saapuu kuuntelupisteeseen voimakkaimpana (musta väri), minkä jälkeen ensimmäiset heijastukset vaimentuvat noin 10-15 desibeliä. Suoraa ääntä saapuu hieman myös kaiutinhyllyn reunoista. Tämä reunadiffraktio aiheuttanee lievää kampsuodatusta diskantille. Tämä ilmenee kuvassa 4, jossa on esitetty kakkostarkkaamon taajuusvaste.

Kuva 4. Kakkostarkkaamon taajuusvaste kuuntelupisteessä oikeasta kaiuttimesta 1/12 oktaavin pehmennyksellä.

Taajuusvasteen kuoppa 130 hertsin taajuudella johtuu suurimmaksi osaksi lattian kautta tulevasta heijastuksesta. Lattiaheijastus kulkee noin 1,3 metriä pidemmän matkan kuin suora ääni. 130 Hz:n taajuus, jonka aallonpituus on 2,6 metriä, saapuu kuuntelupisteeseen lattian kautta vastakkaisessa vaiheessa ja vaimentuu. Lattiaheijastuksen vaimentamiseksi rakensin etulattialle niin sanotut Lattia-Esat (kuva 5). Kuvassa 6 on verrattu taajuusvastetta ilman esoja (punainen käyrä) ja esojen kanssa (vihreä käyrä). Kuvasta nähdään, että ilman Lattia-Esoja vaimentuma syvenee noin 3dB:ä. Aallonpituus 130 Hz:llä on kuitenkin niin pitkä, että osa äänestä luikertelee lattiasan ohi. Hiton basso!

Täydellinen taajuusvaste?

Mikä on hyvä taajuusvaste? Alan kirjallisuudessa ideaalisena taajuusvasteena pidetään usein tasaista ja suoraa vastetta. Riippuen mittaustavasta ja huoneen jälkikaiunta-ajan pituudesta, on diskantille muutaman desibelin laskeva vaste myös perusteltu. Olen myös huomannut, että pieni bassokorostus koetaan mukavaksi ja tarpeelliseksi.

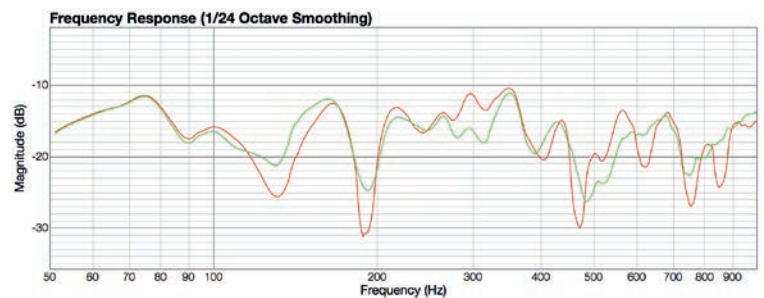
Ongelmana taajuusvasteen mittauksessa on se, että sitä mitataan pallokuvioisella mikrofonilla, joka ei tee eroa heijastuksien saapumissuunnan suhteen. Ihmisellä on kaksi korvaa, joiden avulla saadaan selville äänen saapumissuunta noin sadan hertsin yläpuolella. Näin ollen

esimerkiksi lattiaheijastuksen tai seinäheijastuksen aiheuttama väritymä taajuusvasteessa aistitaan luultavasti eri tavoin. Aihetta ei ole juurikaan tutkittu, mutta toivottavasti tästä ja monesta muusta äänitarkkaamojen äänikuvaan liittyvästä detaljista voidaan lukea lisää vuonna 2022 valmistuvasta väitöskirjastani.

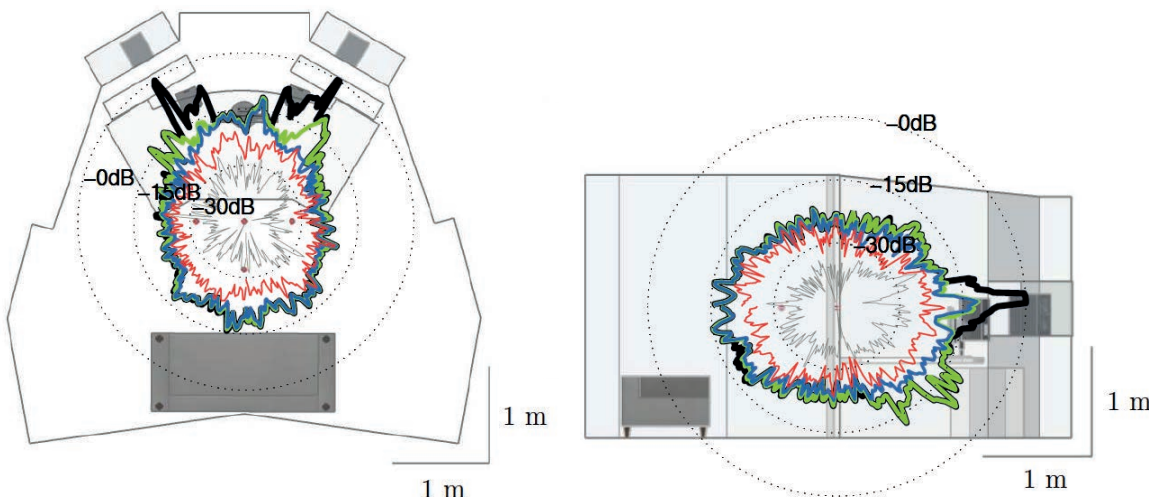
Siihen asti luottakaamme korviimme! ■

Kuva 5. Lattia-Esa™ eli erillinen vaimennuselementti kaiuttimien ja konsolin välissä.

Kuva 6. Lattia-Esan vaikutus taajuusvasteeseen.

Kuva 3. Kakkostarkkaamon spatiotemporaiset vasteet. Kuvat Perttu Laukkasen diplomityöstä "Evaluation of Studio Control Room Acoustics with Spatial Impulse Responses and Auralization".

Tiettyä seikkailun tilaa Delay Trees ja Julius Mauranen musiikin peruskysymysten äärellä

Delay Trees äänittämässä Doze-levyä Studio Mankussa Porvoossa vuonna 2012.

Kuva: Matti Immonen Photography www.mimmonen.com

► Miten yhtyeen soundi syntyy? Miten se pidetään innostavana vuodesta toiseen? Hämeenlinnasta lähtöisin oleva Delay Trees on taas näiden kysymysten parissa työstäessään jatkoa vuonna 2014 ilmestyneelle Ready-made -levylleen. Yhtyeen kanssa ideoita työstää Julius Mauranen äänittäjänä, miksaajana ja tuottajanakin.

Yhteistyö alkoi jo 2009 Delay Treesin ensimmäisellä EP:llä Soft Construction, jolle hän miksasi osan kappaleista, ja on jatkunut vahvana punaisena lankana sittemmin. Suositus yhteistyöhön Maurasen kanssa tuli Ballet-yhtyeeltä, jonka kanssa bändi keikkaili.

Hehtisessä musiikkimedia- ja bisnesympäristössä Delay Treesin useimmiten dream-popiksi kuvailtu rauhallisen maalaileva musiikki vaatii sen tekijöiltä pyyteetöntä sitoutumista omiin arvoihin. Ilman vankkaa uskoa musiikin visioon hommasta ei tulisi mitään. Mauranen nostaa tämän yhtenä yhtyeen keskeisistä vahvuuksista.

- Kaikilla levyillä on ollut selkeä visio. Hän toteaa korostaen, että kutakin tekemään lähdetessä on ollut poikkeuksellisen selvää, mitä uutta milloinkin haetaan ja miksi. Greyn Anatomiaan päätyneen kappaleen Gold antaman liikkumavaran myötä voitiin Doze-levyllä keskittyä hartaamman tunnelman luomiseen.

Tämä ei tosin tarkoita, etteikö äänittäjän ja bändin yhteistyössä olisi tilaa kokeilulle. Päinvastoin, vahva käsitys musiikin suunnasta ohjaa luovia kokeiluja ja antaa niille muotoa. Delay Trees luottaa Maurasen kykyyn tallentaa nämä toimivasti ja löytää miksausessa niille myös paikka.

- Kun sitä on studiossa ja tekee niitä tiettyjä ratkaisuja, siihen jättää vähän sellaista sattumaa, että miten Julius kenties tulkitsee nämä miksausessaan. Yhtyeen laulaja, kitaristi ja säveltäjä Rami Vierula toteaa jatkaen, että usein se vähän odottamattomasti tulkittu juttu miksausessa saattaa yllättää ja tuoda tarvittua seikkailun tilaa.

*Yhtye ideoimassa äänittäjä Julius Maurasen kanssa Man-
kun tarkkaamossa. Kuva: Matti Immonen Photography.*

Pitkään jatkuneen yhteistyön taustalla on molemminpuolinen halu ja tarve päästä kokeilemaan. Maurasen vahva tausta bändimusiikin työstäjänä yhtyy näin Delay Treesin muusikkojen haluun olla bändi, jota joku muu äänittää. Vaikka vuosien saatossa osin käytännöllisistä syistäkin he ovat itsekin äänittäneet raitoja levyille, ovat levytykset aina kiertäneet Studio Kekkosien kautta. Kotoisan kutsuvalla ja luovuutta kanavoivalla tilalla onkin ilmeisen tärkeä merkitys. Täällä saa mellastaa erilaisilla vaihteilla ja asiat toimivat.

Vierula toteaa jo ensimmäisistä yhteisistä töistä jääneen heille välineitä oman musiikin tekemiseen. Juliuk-

selta on aina saanut palautetta ja Delay Treesille se sopii paremmin kuin hyvin.

Mauranen toteaa tähän liittyen, että yhteistyö tarjoaa hänellekin mahdollisuuden irtautua, vaikka vain hetkeksi, arjen kiireistä ja ammatille ominaisesta hässäkästä ja keskittyä tekemään musiikkia itselle rakkaalla tavalla. Kun on se perusluottamus ja usko, että sieltä tulee jotain musii-killisesti laadukasta, voi antautua seikkailulle. Vierulan ja Maurasen keskustelussa nousevatkin toistuvasti esille vuorovaikutusta vinkeästi kuvaavat sanat – kerho ja leirikoulu.

Kun molemmat osapuolet saavat yhteisestä tekemisestä enemmän irti kuin siihen kokevat laittavansa, on ollut helppo palata toistuvasti takaisin yhteen, mistä levyt Delay Trees (2010) ja Doze (2012), sekä kasettina julkaistu EP Before I Go Go -ep (2011) toimivat oivallisina todistuksina.

Yhtyeen ja tuottajan pysyessä samana on ollut tilaa kokeilla muilla levynteon osa-alueilla ja tarkastella näiden vaikutusta Delay Treesille niin tärkeään äänimaisemaan. Uusinta levyään varten yhtye päätti palata juurille äänityksessä, miksauksessa ja masteroinnissa. Tutuus antaa samalla tilaa bändille tulkita kappaleita ja tulla näin lähemmäksi kuulijaa – iholle, sydän pirstaleina, Vierula tarkoittaa.

Delay Treesin seuraava, Maurasen kanssa äänitetty ja Studio Kekkosessa miksattu levy Let Go ilmestyy vuonna 2017. ■

Laulaja Rami Vierula ja basisti Sami Korhonen keskityneenä ottoon. Kuva: Matti Immonen Photography.

Jaakko Murros ja Kekkonen pulssi

Sessioita on kertynyt monenmoisia - Vesterisen Yhteineen debyyttistä Emma Salokosken ja Topi Sahan levyihin - viime vuosina eniten Jupun kanssa. Työtavat vaihtelevat, mutta usein Murros tulee mukaan kuuntelemaan ja ideoimaan biisejä aikaisin. Palkitsevinta hänelle onkin se, että pääsee visioimaan ja luomaan, siis sessioiden keskelle. Yhtä lailla mukavaa on työstää kitaroita Jupun kanssa kahdestaan, miettiä ajan kanssa, mitä halutaan ja miten se tehdään. Tällaiseen onkin juuri Kekkosessa tarjoutunut tilanteita ja aina jää vielä pieni nälkä kehittyä lisää.

- Tää on luonteeltaan sellaista työtä, että sitä on koko ajan vähän jäljessä, Murros sanoo pohtivana. Jotkin työt takertuvat mieleen kiinni.

Murrosen ja Maurasen vuorovaikutusta seurattessa tulee mieleen, ettei sanoja silti ihan hirveästi tarvita. Hyväksyvällä asenteella ja monisyisellä ammattilaisuudella on epäilemättä osansa tälle, mutta kaksikon yhteistyö soljuu selvästi yhteiseen, luontaiseen tempoon. Tässä ol-laankin Studio Kekkonen tärkeimmän ammattiosaamisen äärellä. Studio Kekkonen on paikka jossa muusikon on hyvä ja turvallinen olla, mihin Murros lisää:

- Kekkonen on musiikkiystävällinen studio. ■

► Jaakko Murrosen tie lukuisien artistien omaääniseksi luottokitaristiksi alkoi Sibelius-lukiossa. Mikko tuli tutuksi yhteisten ystävien kautta sekä myöhemmin Olavi Uusivirran läpimurtolevyn tiimoilta, Janne ja Juppu taas Mikon kautta. Myöhemmin kun kirjastovirkailijan opinnot toivat hänet Vallilaan, tie jatkui usein Kekkoseen. Tänne oli helppo tulla. Opinnot päättyivät mutta Murros pysyi tiiviisti mukana kuvioissa ja Rickenbackeritkin ruvettiin jättämään Kekkoseen - täällähän niitä soitettiin.

KEKKOSEN KLASSINEN SAUNDI

"Miksauksistani ei tulisi mitään ilman LA-2A -tyyppistä kompressoria"

-Tommi Vainikainen

LA-KEKKONEN

GAIN

limit

-10

comp

0

PEAK REDUCTION

Studio Kekkonen Teletronixin legendaariseen LA-2A leveling amplifieriin perustuva luottopakki. Vuonna 2016 päivitetty Tommi "Master Fader" Vainikaisen ja Julius Maurasen rakentama kompressori pitää yllä studioammattilaisten kolvauserinteitä aina putkisäröön asti!

Vesterinen Yhtyeinen Kekkosen loungessa livevetoa äänittämässä. Kuva: Luomustudio.

Kymmenen vuotta Kekkosen rinnalla – Vesterinen Yhtyeinen

► Vesterinen Yhtyeinen lähti tänä syksynä 10 vuotta ystävänä -kiertueelle, jolla yhtye juhlistaa yhteistä musiikillista matkaansa. Yhtyeen historia nivoutuu monella tavalla yhteen Studio Kekkosen kanssa. Kun sen laitteet nimittäin oli viimein saatu kytkettyä vuonna 2006, toi Janne juuri ensi-askleet ottaneen bändinsä Kekkoseen tekemään demoja. Tästä alkoi tähän päivään asti jatkuva yhteinen taival.

Osalle Vesterisen muusikoista Kekkosen oli ensimmäinen kokemus ammattistudiosta ja bändin soundin voikin sanoa rakentuneen siellä. Vaikka viiden levyn tekemiseen on mahtunut kokeiluja muuallakin, on Kekkoseen ollut helppo palata koska kaikki toimii ja omat ajatukset voi näin keskittää täysin musiikkiin. Tuttuus ei kuitenkaan ole vähentänyt luovuutta vaan päinvastoin kekkoslaisten halu ja kyky kokeilla uusia asioita on auttanut yhtyettä murtautumaan ulos tutuista jutuista ja löytämään uudenlaisia ilmaisutapoja.

Janne Riionheimon kaksoisrooli yhtyeen kanttorina ja äänittäjänä, tuottajana sekä miksaajana onkin huomionar-

voinen. Tarkkaamon lasi katoaa muusikon ajatuksista kun voi luottaa siihen, että sen toiselta puolelta löytyy paitsi ammatillinen osaaminen myös intiimi ymmärrys siitä, mitä ollaan tekemässä. Teknologinen muutos on koskettanut tätäkin yhtyettä ja sen jäsenet tekevät enenevässä määrin nauhoituksia itse oppien samalla ymmärtämään Jannen toista tonttia paremmin. Ennakkotyöstä huolimatta laulut saavat silti yleensä muotonsa vasta studiossa.

Sopivasti molempien kymmenvuotisjuhliin ilmentyneelle levyllä Kirottu yksinäisyys värvättiin tuotantoon myös Juppu Mauranen mukaan. Levyn Ruotsipop-kokeilutkin voi lukea tämän luottamuksellisen suhteen piikkiin. Vesterinen Yhtyeinen on näin osa kulttuurista kudelmaa, jonka Studio Kekkosen on paikkana mahdollistanut. Tero Vesterisen sanoin: "Kekkosen on samaan aikaan ylevä musiikin kehto ja psykedeelisten hippien tyyssija... mikä tahansa on tässä maailmassa mahdollista."

Yhteinen tutkimusmatka jatkuu... ■

Tomi Malm kertoo Studio Kekkosesta

Kuva: Tomi Malm.

► Tässä haastattelussa Mikon pitkäaikainen yhteistyökumppani Tomi Malm kertoo kokemuksistaan.

Kerro vähän omista studioprojekteistasi ja suhteestasi studiotyöskentelyyn musiikintekijänä.

Minulla on aika tyypillinen pianistin tausta. Klassista pianoa ja aika nörttimäinen lapsuus musiikkiopinnoissa. Aloitin studiotyöskentelyn lyhyen bändiuran jälkeen soittajana, myöhemmin sovittajana ja tuottajana. Urani on ehkä siinä suhteessa erikoinen, että se on tapahtunut maantieteellisesti laajalla alueella. Toki minulla on ollut kunnia tehdä Suomessakin duunia hienojen paikallisten muusikoiden ja äänimiesten kanssa.¹

Viehätyin studiotyöskentelystä hyvin nuorena. Siinä oli jotain maagista. Luin levyjen kansista erilaisista hahmoista, jotka levyjä tekivät ja huomasin nopeasti, että kun asialla olivat tietyt tyypit, lopputulos vain toimii. En vielä edes tiennyt mitä nämä ihmiset tekivät. Tietoa alkoi vähitellen karttua ja parhaita oppaita olivat ns. huonot tuottajat; oppi miten ainakaan ei kannata tehdä. Pianistille jostain syystä annetaan helposti arrausvastuuta ja nopeasti huomasin kirjoittavani jousi- ja torviarreja. Käytännön hommissa oppi parhaiten, mikä toimii.

Studiossa hienointa on se kun palaset loksahavat yhtäkkiä paikalleen. Biisi alkaa toimia ja iho menee kananlihalle. Siihen ei ole yleispätevää reseptiä, mutta pidän tärkeänä sitä, että omaa toimivat musiikilliset työkalut jotta voisi mahdollisimman helposti päästä haluamaansa päämäärään. Eri jutuissa ne työkalut toki vaihtelevat mutta väittäisin, että monipuolisuus ei haittaa ketään. Itse

olen pyrkinyt tekemään ihan kaikkea ja pidän sellaisesta "duunarimaisesta" asenteesta studiotyöskentelyssä, missä ei turhia arvota. Hanskat käteen ja hommiin.

Mitä odotat äänittäjiltä ja miksaajilta levyä tehdessä?

Musikaalisuutta – en osaa paremminkaan tätä ilmaista. On hienoa kun äänittäjä tekee työtään niin, ettei oikeastaan edes huomaa hommaan kuuluvia erilaisia asioita. Kaikki vaan toimii ja sessioon jää tilaa musiikille. Tottakai perustyökalujen pitää olla hallinnassa: nopeus, sitoutuneisuus, hyvät sosiaaliset taidot, tilannetaju, sekä intohimo musiikin tekemiseen. Yksi tärkeimmistä ominaisuuksista itselleni on myös monipuolisuus. On hienoa kun kollegat suhtautuvat avoimesti kaikkeen musiikkiin ja jaksavat olla kiinnostuneita erilaisista musiikkityyleistä. Myös hyvä yleissivistys ja käsitys musiikin historiasta ja musiikkilajien kehityksestä sekä niihin kuuluvasta estetiikasta on tärkeää. Snobbailu ei koskaan toimi.

Kuvaile vähän Fly Away -levyn tekoa. Mitä eväitä sait siitä myöhempisiin hankkeisiin?

Minulta kysyttiin 2005 olisinko kiinnostunut tuottamaan Fly Away -levyn. Kyseessä oli kanadalaisen säveltäjä-tuottaja David Fosterin kappaleista tehty projekti, jossa lauluja esitettiin uusilla sovituksilla. Aluksi epäröin koska alkuperäiset versiot ovat jo hienoja ja tribuutit harvoin toimivat. Lopulta kokeilin sovittaa muutamaa biisiä ja palaute oli hyvää. Sovitin nopeasti loput ja alkoi "casting". Minulla oli aiemmista tuotannoista suhteet USA:n länsirannikon soittajiin ja laulajiin ja aika nopeasti meillä oli jo hyvä bändi kasassa. Perussessiot olivat nopeita mutta jälkityö kesti pidempään. Ne pienet nyanssit ja jutut, joita useimmat kuulijat eivät edes kuule mutta jotka meille tekijöille ovat tärkeitä, vievät aikaa. Levyä hierottiin paljon ja monien kappaleiden raitamäärä meni reilusti satoihin. Muusikoita oli lopulta mukana kymmenittäin ja projektin loppuun saattaminen vaati paljon fokusta ja näkemystä.² Mikko Raidalla pysyi homma kuitenkin koko ajan hallussa.

Minkälainen Raita on miksaajana?

Mikko on miksaajana modernin koulukunnan kasvatti. Hän on tottunut käyttämään uusimman teknologian vahvuuksia työssään, mikä sopii minulle hyvin. Ei ole mitään dogmia vaan kaikkia mahdollisuuksia hyödynnetään. Mikon vahvuus on ehkä sellaisessa kuivemmassa ja kompressoitummassa soundissa. Äänikuva on usein ns. "in your face" ja prosessointia on paljon. Tosin olen kuullut myös hänen vähäeleisiä akustisia miksaus-

¹ Hectorista Antti Tuiskuun, Five Corner Quintetistä Topi Sorsakosken ja Jari Sillanpään, lisäksi bändituotannot, tv-sarjat, elokuvamusiikit, tunnarit (Radio Nova, Radio Suomi yms).

² Mm. John jr. Robinson, Nathan East, David Foster, Paul Jackson jr, Bill Champlin, Michael Landau, Neil Stubenhaus, Abe Laboriel, Sr. ja Arnold McCuller.

siaan ja nekin kuulostavat erinomaisilta. Mikko kuuntelee tarkasti kaikkea ja tekee oman versionsa tulkiten ohjeita, kuten hyvän miksaajan pitääkin tehdä.

Miten yhteistyö Mikon kanssa on toiminut?

Mikko on ammattilainen mutta hänellä on kuitenkin musadiggarin asenne, mikä on hieno kombinaatio. Jos unohdetaan kaikki itsestäänselvyydet niin intohimoinen asenne työhön on olennainen asia. Tarvitaan myös kyky mukautua, ei pelkästään erilaisiin musiikkityyleihin, vaan myös erilaisiin tapoihin tehdä musiikkia. Riippumatta tyylistä Mikko on aina läsnä tilanteissa ja kartalla siitä, missä mennään. Joissain bändituotannoissa olen antanut päätuotantovastuun Mikolle, koska hänellä on ollut hyvä näkemys siitä, mitä haetaan. Työskentely on aina ollut mutkatonta ja siinä sivussa on käyty paljon hienoja filosofisia keskusteluja, joiden tärkeyttä ei pidä koskaan väheksyä.

Kerro vähän hiljattain työn alla olleesta levystä. Miksi halusit Mikon mukaan tähän projektiin?

Minulle tarjottiin mahdollisuutta "soololevyn" tekoon. Vähän aikaa päähkäiltyäni päätin tehdä sen ns. Quincy-mallilla. Sävelsin, sovitin ja tuotin musiikin mutten sanoittanut enkä laulanut. Halusin mukaan ihmisiä, joiden kanssa on tullut tehtyä duunia vuosien varrella. Aluksi oli vilpityn tarkoitus tehdä pienemmällä kokoonpanolla or-

gaanista souljazzpoppia, mutta lopulta tämäkin projekti alkoi paisua ja mukana oli kymmeniä muusikoita. Suurin osa pohjista tehtiin USA:ssa.³ Mikon halusin miksaajaksi, koska meillä on yli kymmenen vuoden kokemus yhteistyöstä ja tiedän, että hän hallitsee isot produktiot. Alusta asti työn laatu on ollut esimerkillistä. On tärkeää, että voi tuottajana luottaa miksaajaan ja siihen että tuotanto yleensä lopulta kuulostaa monta kertaa paremmalta kuin itse on ikinä voinut kuvitella.

Studio Kekkonen täyttää nyt kymmenen vuotta. Mitä haluaisit tässä yhteydessä sanoa?

Olen ollut alusta asti työskentelemässä kekkoslaisten kanssa. Oli hieno hetki kun Suomen huippuammattilaisia siirtyi saman katon alle. Varmasti ilmassa oli silloin paljon epävarmuutta, mutta olin vakuuttunut, että konsepti tulee kestäväksi. Kymmenessä vuodessa Suomen musiikkielämä on mullistunut moneen kertaan – puhumattakaan koko maailman musabisneksen myrskyistä. Kekkonen on pystynyt hyvin muuntumaan ja seuraamaan ajan haasteita. Sen voima piilee ihmisissä! Toivotan kekkoselle erinomaista seuraavaa kymmentä vuotta. ■

³ Mukana Vinnie Colaiuta, John Jr Robinson, Simon Phillips, Alex Acuna, Luis Conte, Eric Marienthal, Tim Pierce, Brandon Fields, Jason Scheff, Alex AI, Robbie Buchanan, Neil Stubenhaus, Dan Warner, Jeremy Lubbock ynnä muita.

OTARI® MTR-12

Magneettinauhan huipentuma, 1990-luvun Otari MTR-12 hankittiin Studio Kekkoseen edeltäjänsä annettua vuosien jälkeen periksi. Nauhurin läpi on miksattu kymmeniä levyjä ja se on pysyvästi Jupun ja Jannen tarkkaamon master-ketjussa. Nauhuri on valmistettu 1990-luvulla, ja on nauhankuljetukseltaan ja äänipäiltään parasta mihin analogitekniikka pystyy yltämään. Nauhana Kekkosella käytetään ATR Magneticsin Master Tape –nauhaa sekä RMG:n 900 ja 911-nauhoja. Nauhuria on rakkaudella huoltanut ja säätänyt Kari Chydenius, legenda lukuisten laitteiden, levyjen ja Yleisradion äänien takana.

Pro Studio Kekkonen

ACT | Adiemus singers | Aero | Aikamedia | Aki Haarala | Aki Ris-
sanen | Ako Kiiski | Akukon | Alamaailma | Alba | Allstar Music
Amiedu | Amphibic | Ana Johnsson | Anna Eriksson | Ánnámáret
Ensemble | Anssi Kela | Antti Järvelä | Antti Lehtinen | Antti Ma-
tikainen | Antti Pouta | Antti Vuori | Apocalyptica | Appetite for
Audio | Abe Laboriel Sr. | Ari Koivunen | Arja Koriseva | Arnold
McCuller | Around Your Neck | Artlab | Artsoppi | Arttu Aalto
Ashimba Trio | Atomic Spa Studios | August | Automatic Eye | Au-
topilot | Aves | Avex | Axl Smith | AXR Music | Backstage Alliance
Bafe's Factory | Ballet | Bääbs | Behind Records | Bianca Pop | Big
Blue | Bill Cantos | Bill Champlin | Bill LaBounty | Bio Luvil | Bjarne
Langhoff | Black Twig | Blanket | Bleak | Bloodpit | Blue Media
Bluestation | Bolage | Bonnier Amigo | Break a Leg Entertain-
ment | Bridgehead Productions | Brightboy | Burton | Camjazz
Cecily Gardner | Chartmakers | Cheek "Kiitos" | Cinema Mondo
Clark Kent | Club for Five | Cocoa Mediaproductions | Contante &
Sonante | Crumbland | Cykles | Darude | Dan Warner | Dave Staple-
ton | David Foster | Dawn Delayed | Deep Insight | Delay Trees | Di-
gital Native | Dionysos Films | Disco Ensemble | DNWELL | Dogsafe
Dramatic Sound | Drink Tonight Records | Dubberman | Dublex
Inc | Duomio | Dynasty Recordings | earMUSIC | Ebeli | Eclipse Mu-
sic | Edel Records | Edith Film | Edition Records | Eero Koivistoinen
El Corazon | El Dingo | Elmu | Elokuvaäänityhtiö Humina | Eläkeläi-
set | EMI | EMI Music Germany | Emma Salokoski | Ermanno Basso
ERR Tallinna | Esa Pietilä | Exogenic Records | Facelift Deer
Faenimal Arm | FG-Naxos | Finland Festivals | Finngospel | Fireal
Firenote | Flannelmouth | Fly Away the Songs of David Foster
Footprint Records | Frank Ådahl | Free Agent Records | Frigg
Fullsteam Records | Futurerecords | Gala Bingo | Ganes | GBFAM
Records | Ged Grimes | Ghostsonics | Gimmel | Gramex | Grand
Cru | Hannu Pikkarainen | Hannu Risku | Happiness | Harry Hunks
HC Andersen | Hector | Heikki Kossi | H5 Film Sound | Helsingin
Elokuvaäänitys | Helsinki Missio | Helsinki Music Company | Hel-
sinki Records | Helsinki-filmi | Hemma Beast | Hero Dishonest
Heroes | HIP-studiot | HTH Kitchens | Humina | Härmä | Iconcrash
Ida Fram | Idols 2008 | If Society | Ihana Aina | Iiro Rantala | Ilkka
Heinonen | Ilkka Rämä | Ilmiliekki Quartet | Indictus | Indie Films
Infomedia | Infracom | Inis | Inkoon musiikki | Into ja Ida | Isak
Gertsen Animation | Ismo Alanko Teholla | Itkevä Tyttö | IVK Mu-
sic | Jaa salaisuus-kampanja | Jaakko Ryttsölä | Jacques Pedretti
Jaka Kopac | James Spectrum | Janna | Janne Huttunen
Janne Jankeri | Janne Oinas | Janne Sivonen | Jannika B
Jari Sillanpää | Jarowskij | Jason Muuttaa Taivaaseen | Jazz & Fly
Fishing | Jeannette Biedermann | Jemina & Selina Sillanpää & Tim
Ries | Jenny Robson | Jiffel Music | Jimi Constantine | Joakim Berg-
häll | Joel Melasniemi | Johanna Iivanaainen | Johanna Kustannus
John Jr. Robinson | Johnny Lee Michaels | Jonas Ols-
son Jonna Tervomaa | Jonna's Problem | Joonas Toivanen
Joonas Haavisto | Joonas Jyrälä | Joonas Outakoski | Joonatan
Rautio | Jori Sjöroos | Joulukiima | Juha Kujanpää | Juhana Ii-
vonen | Jukka Backlund | Jupiter | Juri Seppä | Jussi Jaakonaho
Juurakko | JVC | Kaakao Records | Kaamosound | Kaija Kär-
kinen ja Ile Kallio | Kaija Koo | Kaipaus | Kaiti | Kalle Ahola
Kalle Chydenius | Kanelia Kainaloon, Tatu ja Patu | Kaner-
va | Kannaste-Ojajarvi Quartet | Karavaani Baobab | Kari
Ikonen | Kari Tapio | Kasino Creative Studio | Katri Helena
Katri Ylander | Kero One | Key-O | Kiima-levyt | Kiki Pau
Killer | Kim Herold | Kimmo Pohjonen | Kirlian Crossing | Kriya
Kuha. | Kumina Music | Kwan | Kyösti Salokorpi | Lady Escape
Larisa Lusta | Lars Daugaard | Lasse Lindgren | Laura Närhi | Laura
Voutilainen | Lauri Porra | Leningrad Cowboys | Lepatus | Leri Les-

kinen | Like Tomorrow | Long Play Records | Lotta | M.Dulor | Maki
Kolehmainen | Maksetutviulut | Mamba | Manna | Mannhai | Mari-
ta Taavitsainen | Marzi Nyman | Matti Fredriksson | Matti ja Teppo
Matti Johannes Koivu | Matti Kemppainen | Matti Mikkola
Mesmer | Metropolia | Metropolia-Orkesteri | Michael Landau
Micke Nyström | Microsoft | Mikael Konttinen | Mikael Seire
Mikko Aaltio | Mimmikoto | Mimmit | Mimmit Music School
Mirel Wagner | Miss Farkku-Suomi | Morsian | Mother Goose
Motor | Msonic | MTV3 | Murmansk | Music Kickup Foundation
Musiikki- ja kulttuurikeskus Verso | Musik! Finland | Musta Valo
My First Band | Myymäläturvallisuus | Nancy | Natalia Podols-
kaya | Nathan East | Neil Stubenhaus | Neljänsuora | New Sheriff
Next Big Thing | Nick Triani | Niina | Noisecamp Studiot | Nokia
NPR | Nuria | NYConnection | Oddarrang | Okko Laru | Olavi Trio
& Friends | Olavi Uusivirta | Olding-Kannaste Four | Ole Børud
Omnia | One Two | Oranssi Pazuzu | Ota Minut | Otava Pub-
lishing | Oulun yliopisto | Outokumpu Group | Ozella Music
Palma | Parempaan huomiseen | Passing Human Parade
Paul Jackson Jr. | Pauli Hanhiniemi | Pauliina Lerche | Pek-
ka Kuusisto | Pekka Toivonen | Pelastajat | Pelle Miljoona
Pentti Hietanen | Pepsi | Periferia Productions | Pertti Jalonen
Pessi Levanto | Peter Engberg | Peter Lerche | Petri Alanko
Petri Laaksonen | Piikkikasvi | Piippuhylly | Pimeys | Pip-
oka feat. Sam Huber | Plastic Island | Plastinka | Plug Label
Plugged | Pohjolan Ilmari | Pooma | Powerpark | Preesens
Princessa Avenue | Promix Baku | Päin Seinää | Q-Continuum
Quintessence | Raaka-Aine | Rabbit Films | Ranch | Re-Inventors
Redlynx | Redrama | Reima Saarinen | Remedy | Ressu ja Jussi
Reversion | Riemuutuotanto | Riku Mattila | Risto Asikainen | Ris-
to Juhani | Robbie Dupree | Robin | Rockadillo Records | Rocket
Records | Rockstar Productions | Rockweiler | Rovio | Rähinä
Records | Saara Aalto | Sakari Kuosmanen | Sakilaiset | Salpaus
Sami Saari | Samu Vatanen | Samuli Edelmann | Samuli Kosminen
Sandra Melo | Sanoma News | Sara | Scandinavian Music Group
Shava | Shebafilms | Shout | SIBA | Simo Silmu | Sinfonia Lahti
Siniaalto | Smokesuit | Soliti | Soma | Sonic Kitchen | Sony BMG
Sony Music Finland | SOS Lapsikylästätiö | Sound of Finland
Sound-Inn | Spinefarm | SPV | Stadin Ammattiopisto | Stalingrad
Cowgirls | Starshape | Stella | Steve 'N' Seagulls | Stoa | Stra-
tovarius | Studio Records | Sturm Und Drang | Subsonic Trio
Sun Trio | Sunho Lim | Sunrise Avenue | Suomenlinnan studiot
Suurlähettiläät | Suvi Isotalo | Suvi Koivu | Svaala | Svart records
Taajuusvarjostin | TAIK-äänimaa | Tampereen Musakeskus | Ta-
pio K. | Tappajan Näköinen Mies | Teatteri Pensas | Teatteri Vantaa
Technicolour | TED Radio Hour | Teemu Brunila | Teho Majamäki
Tekijä Tuntematon | Terra Recordings | Terravox | Tessa Virta
Texicalli Records | The Blind | The Friend | The Mama King | Tidjan
TikTak | Timo Kämäräinen | Tomi Malm | Tomi Markkola | Tomi
Salesvuo | Tommi Kalenius | Topi Saha | Traffic Island | Tribuut-
ti Tapio Rautavaaralle | Tsuumi Sound System | TUM Records
Tuomo | Tuomo Prättälä | Turvakonttori | Tuukka Heikkinen
Tuulitunneli | Tuvalu | Ultramariini | Unilever Finland | Universal
Music | Utopiah | Verdura | Vernerin Pohjola | Vertigo Production
Vesa-Matti Loiri | Vesterinen Yhtyeinen | Victory Audio
Viime hetken ostoksia | Viitalähde Mastering | Ville Myl-
lykangas | Vilma Timonen Quartet | Viola | Virtuoso | Voit-
to Audio | Volgograd | Von Herten Brothers | Vuk | VÄS
Warner Music Finland | Warren Wiebe | Wax Realtime
Orchestra | WHO Opening Ceremony | Wiidakko | Yamaha Ja-
pan | Yle | Yousician | Zodiak Finland | Äänipää | Äänivallila
20 Buck Spin | 3rd Rail Music | 5by5 Studios | 7 Against